

Naděje

KARLOSOVI A VŠEM
ČLENŮM

T.O.S. POPELKA

Poď skalkou stála bouda,
pod boudou tekla řeka
a kol do kola se vinul les.
Vše bylo tam jak v pohádce,
i pyšná bouda nesla hrdě pohádkový název
Popelka.

Stála na kopci jako hrad
a skrývala uvnitř sedm princů tuláků,
kteří podle střevíčku hledali svou lásku.

Nebyl to obyčejný s třevíček, ani zlatý,
bylo to přátelství, které tam ve všech vládlo.

Bylo to jejich království, do kterého přijížděli
by se nabažili volnosti a krásy přírody.

Byli šťastni a věděli, že mají k tomu právo,
vždyť pokaždé si dovezli domů
krásnou vzpomínku,

KRÁSNOU POPELKU.

JEANY

ŽIVOT

budeš plakat a polykat hořkost slz,
budeš řvát a bičovat se na dno sil,
se budeš smát a vzteky trhat touhy,
budeš srdce lásky probodávat nožem,
budeš líbat prašiví koně

a žebrákům říkat bratře,
budeš lidi dělit na dobré a špatné
na zjevení a přízraky
na pány a otroky
na život a smrt
jak káže ti hrdost a duch

k nemůžeš litovat, žes byl.

SLIM

CO JE TO CANCEÁK?

Seděl jsem doma u okna, zapálil si cigaretu a v tom přišel ze školy můj syn. Místo pozdravu se zeptal: "Táto, co je to vlastně cancelák?"

Tahle otázka mi vyrazila dech. "Jak si na to přišel, prosím tě?"

"Víš, ve škole se kluci bavili o tom, jak tenkrát, co si byl ještě mladej, jste chodili pěšky do lesa a dělali si oheň z opravdového dříví a psali jste si do canceláků."

Díval jsem se na něj očima, které bolely.

"Víš, prcku, to jsou vodřený nohy, utažený řemen vod usárny, trochu hladu, prasklá struna na kytarě, sníh, déšť i sluníčko a stisk ruky při slovu A H O J .
To je cancelák ...

FRANK S.K.O.

MOTTO

Když něco chci, tak toho dosáhnu.

A vůbec nezáleží jaké mám v cestě překážky.

Moji vůli nezajímá čas, ani peníze,

ani vůle jiných lidí!

Když se mi moje věc nepodaří,

zkusím to ZNOVU

a ZNOVU

a ZNOVU.

Až jednou Tobě, parde můj,

naposled bude slunce zapadat,

a hrobník s duší jako mour,

bude chtít motto na kříž Ti psát,

já sám pokleknu na hrob Tvůj

na napíšeš tam

BYL TO CHLAP !

PARD

TAUHA ČEKÁNÍ

Chtěl bych bejt Tvým žlutým vlasem,
ležet na tvejch ramenou
a hladit Tě zlatým podzimním časem
rukou z mlhy stvořenou.

Chtěl bych bejt Tvým stříbrným úsměvem
a pohrávat si s tvými rty,
někam s Tebou odejít tam za hory, ven
byli bysme sami - jen já a Ty.

Chtěl bych bejt Tvým hebkým stínem
a doprovázet Tě všude kam jdeš.
Brečet, smát se a brodit se jílem
jen s Tebou - jestli láska chceš.

Ty vo mý lásce snad ani nevíš
ani vo mejch toulkách kolem Tvýho domu,
čekám jen kdy se ke mně skloníš
v polibku lesů, hor a stromů,

JÁ ČEKÁM

VAJGI

Povídání s MĚSÍCEM

Kamaráde

zastav se a podívej
na toho vola pod tebou

Co Ti čumí do ksichtu trubkou s čočkama
a spoutává tvý paprsky do náčrtků,

Kamaráde

zastav se a podívej
pak seskoč dolů, zvem tě k ohni,
budem si povídat
o toulání nekonečnem hvězd
a budem se smát

pitomcům s prachama a světovým názorem,
kteří nás nikdy nepochopěj
Paprskem zadrnkáš o struny
podotkneš něco o kráse
a utečeš zpátky tam nahoru,
pak na nás ještě mrkneš
dyk všichni víme svý,
zmizíš v rozbřesku a my půjdem spát
spokojeni se svým životem
tuláků.

HOULA

POSVÍCENSKÝ VÝKEND

Couráš se dlážděnou ulicí
na očích lidičkám svýho města
Jen skromně posloucháš
vzrušený hovory jednoho pána
o posvícenský rvačce
Ve svých snech přebíráš
vzpomínky na nedělní rána
schovaný v neurčitým čase
a potichu čekáš
na páteční soumrak
až ten půjčenej den odevzdáš
pánům v bílejch košilích
utažených v pase.

PIFÍK

POHÁDKOVÁ TRILOGIE *

② PRASKLEJ TOMAHAWG, DUCH HAJNÝHO BOJSY A HOSTINSKÁ KUDELKOVÁ

Když se jednoho dne Prasklej Tomahawg a duch hajnýho Bojsy probudili jejich oči uviděly první sníh. Mrzlo jen praštělo. "Bude tuhá zima", povídá Prasklej Tomahawg Bojsovi. "Měli bysme se podívat po nějaký teplý hospůdce, rozehřát ty naše zmrzlý údy". "Tady kouek je knajpa". "Tam nejdu, vyjek ustrašeně Prasklej Tomahawg, "tam je hostinská Kudelková, co ji visim za rum."

"Nic se neboj, nech všechno na mně," dodával mu odvahy Bojsa. Brodili se sněhem až konečně stanuli před dveřma knajpy báby Kudelkovy. Bojsa vstoupil pevným krokem do knajpy a Prasklej Tomahawg se bázlívě plížil z aním. Usedli do kouta. V tom si Kudelková všimla Tomahawga a začala na něj řvát: "Podvodníku, zaplať za rum nebo tě roztrhám na kusy."

Odskočila do kuchyně a už se žene na Prasklýho Tomahawga s kuchynákem v zubech. Prasklej Tomahawg celej bílej stačil jen zašeptat: "Pomoc, Bojsa!" Bojsa něco zašeptal a v tom se začaly dít věci, jaký Prasklej Tomahawg v životě neviděl.

Všechny stoly se rozpadly, sklenice rozzily, pivo a rum teklo proudem do potoka a nad tou pohromou seděla plačící Kudelková. "Drazí trampové", začala, utírajíc si slzu z oka, "pomozte mi a já se vám odvděčím!" Prasklýmu Tomahawgovi a Bojsovi se zželelo plačící Kudelkovy. "Dobrá, pomůžem, ale musíš slíbit, že ode dneška budeš dávat trampům na sckeru, když zrovna v jejich měsících zbyde místo nugetů jen tabák do fajfky, že je nebudeš vyhánět ze svého revíru a když bude trampský národ trpět, a vezme si tvou slepici, aby ukojil hlad, nepůjdeš hned pro četníky. Přísahej a pak ti pomůžeme!"

"Přísahám", zašeptala Kudelková. Bojsa mávnul rukou a vše bylo opět na svém místě. Rozzářená Kudelková začala okolo nich lítat a svítořit: "Co si dáte milý trampové, všechno u mě máte zadarmo."

Když po čase navštívili Prasklej Tomahawg a Bojsa knajpu báby Kudelkovy zůstali čumět jako když potká embéčko tank. Starý nápis Pohostinství zmizel a místo něj zde stál nový SALOON. Vešli dovnitř. Všude dubový stoly a lavice. Za pultem stála Kudelková se širákem na hlavě a trampové jí oslovovali Merry. "ad pultem nápis:

MASTNÁKUM NENALEJVÁME!!!

Když je Kudelková spatřila, řítla se k nim stokilometrovou rychlostí jak víchřice.

"Ahoj Bojsa, ahoj Tomahawgu. Co si dáte, jste mými hosty, spát můžete u mě na seníku, tam sem zřídila trampskou noclehárnu."

Všude bylo veselo a padala slova chvály na Kudelkovou. Prasklej Tomahawg seděl mlčky a jen se usmíval. Jen on věděl, kdo obrátil Kudelkovou na trampskou víru. Podíval se nani, pak štouchnul do Bojsy a propukli v hlasitý smích.

ROBIN

ROMANTIKA

Uviděli jsme ho na silnici v ostré zatáčce. Stál opřený o červeně natřené zábradlí a v hlubokém předklonu znečišťoval příkop. Než jsme k němu dosli, hlava mu klesla a usnul v pozici lidem nedůstojné. Svým zjevem a umístěním šokoval okolo jedoucí řidiče, kteří s netajeným výsměchem sledovali alkoholem zbídačelého vandráka a mysleli si své.

Ale abych nepředbíhal - vezmeme to pěkně po pořádku. Židárna je místo v jižních Čechách, které zná většina trampů. Zde se scházejí neděli před 21. březnem, aby přivítali jaro. Ovšem každý má jiná měřítka a zásady, jak toto provést. A tak se začalo v okolních hospodách doslova chlastat. Když padne zavírací hodina, koupí se několik sudů, odvalí se do lesa a tam za řevu pokračuje pitka do ranního kuropění.

Ti dobří kamarádi po dřívějších zkušenostech jeli vítat jaro jinak a tak zbyli jen ti, kteří si přijedou "Ožrat držku". U břehů celé židárny nás bylo večer sotva dvacet, zato tři hospody narvané k prasknutí. Pak to končí v neděli odpoledne někde u silnice.

A teď, abychom se vrátili k našemu případu. Vyfotil jsem spícího /opilého spáče/ v okamžiku, kdy se proti nám blížila skupina pěti opivněných trampů. Požádal jsem je, aby svého kamaráda odvedli a nedělali nám ostudu. - Jeden z nich povídá:

"Hele, tys ho fotil, víd? Tak koukej dát nějaký pivo! No, dělej, dej sem pivo nebo Ti to rozbiju a vytočím si film!"

Mezitím se vzzudil "traper" u zábradlí a nesouvisle blábolil, že O N I jsou z Prahy a O N I tu pořádají vítání jara už od pětadesátého roku - ať se o ně nestarám. Zeptal jsem se, jestli v hospodě. "Někde se zapít musí, vždyť je to krásný ...", ale to už s ním zamával alkohol, div neupadl.

Znechuceně jsme se otočili a odcházeli. Místo "ahoj!", nás doprovázelo opilecké mumlání, něco o rozbité držce.

To bylo naše setkání s postrachem romantiky.

Co s tím uděláme, kamarádi?